

12. АПОКРИФЪ

Тамо нейде по пжтя надъ Плачковци
веднажъ стигнахме старецъ единъ.

— Далъ ви Господъ доброто, юначета...
А бре Цаньо, за много годинъ!

(Туй е нашъ дѣдо Митю Комитата,
нали знаешъ поборника старъ;
обади му се да се повидитъ —
санкимъ, съ неговъ Михилъ бѣ другаръ...)

— Да не ми се обаждашъ, Николчо!
Да си живъ на баща си левентъ —
Какъ остави ти красната столица?
Не съмъ бивалъ, кажи го, отъ вѣкъ.

Невямъ бѣше, когато нашъ Княза
обяви Независимостъта —
отъ тогава не съмъ и мирясвалъ
да помисля да видя свѣта...